DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

4. oktober 2001 *

I sag C-403/99,

Den Italienske Republik ved U. Leanza, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato D. Del Gaizo, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. Ruggeri Laderchi, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1639/1999 af 26. juli 1999 om fastsættelse af maksimumsbeløbet for den udligningsstøtte, der ydes som følge af kurserne for euroens omregning til nationale valutaenheder og de vekselkurser, der var gældende pr. 1. juli 1999 (EFT L 194, s. 33),

* Processprog: italiensk.

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne D.A.O. Edward, P. Jann (refererende dommer), S. von Bahr og C.W.A. Timmermans,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 5. april 2001, hvorunder Den Italienske Republik var repræsenteret ved D. Del Gaizo og Kommissionen ved L. Visaggio, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. maj 2001,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 20. oktober 1999 har Den Italienske Republik i henhold til artikel 230, stk. 1, EF, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1639/1999 af

26. juli 1999 om fastsættelse af maksimumsbeløbet for den udligningsstøtte, der ydes som følge af kurserne for euroens omregning til nationale valutaenheder og de vekselkurser, der var gældende pr. 1. juli 1999 (EFT L 194, s. 33, herefter »den anfægtede forordning«).

De relevante retsforskrifter

2 Fællesskabets agromonetære ordning har til formål at nedsætte virkningen af valutaudsving på værdien af de beløb, der udbetales til Fællesskabets landbrugere i en bestemt valuta, men som er udtrykt i en anden valuta eller i en regningsenhed i retsakterne vedrørende den fælles landbrugspolitik.

3 Inden euroens indførelse med virkning fra den 1. januar 1999 som den fælles valuta for elleve af medlemsstaterne i Den Europæiske Union var den agromonetære ordning i det væsentlige fastlagt i følgende fire forordninger:

— Rådets forordning (EØF) nr. 3813/92 af 28. december 1992 om den regningsenhed og de omregningskurser, der skal anvendes i den fælles landbrugspolitik (EFT L 387, s. 1), som senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 150/95 af 23. januar 1995 (EFT L 22, s. 1)

— Rådets forordning (EF) nr. 1527/95 af 29. juni 1995 om udligning som følge af fald i landbrugsomregningskurserne for bestemte valutaer (EFT L 148, s. 1)

— Rådets forordning (EF) nr. 2990/95 af 18. december 1995 om udligning som følge af et mærkbart fald i landbrugsomregningskurserne før den 1. juli 1996 (EFT L 312, s. 7), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1451/96 af 23. juli 1996 (EFT L 187, s. 1)

— Rådets forordning (EF) nr. 724/97 af 22. april 1997 om foranstaltninger og udligning i forbindelse med væsentlige revalueringer, der påvirker landbrugsindkomsterne (EFT L 108, s. 9), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 942/98 af 20. april 1998 (EFT L 132, s. 1).

4 Hvad særligt angår fast støtte beregnet bl.a. pr. hektar eller pr. kreaturenhed, i almindelighed kaldet direkte støtte, fremgik det af artikel 3 i forordning nr. 1527/95, at de landbrugsomregningskurser, der fandt anvendelse pr. 23. juni 1995, skulle forblive uændrede indtil den 1. januar 1999. De senere forordninger indeholdt tilsvarende bestemmelser, hvorefter landbrugsomregningskurserne skulle fastfryses indtil den 1. januar 1999.

5 Ved euroens indførelse har den agromonetære ordning mistet sin berettigelse for så vidt angår de medlemsstater, der har vedtaget denne valuta i overensstemmelse med traktaten (herefter »deltagende medlemsstater«). Hvad angår de stater, der ikke har vedtaget euroen i overensstemmelse med traktaten (herefter »ikke-deltagende medlemsstater«), har fællesskabslovgiver besluttet at ophæve de særlige landbrugsomregningskurser og at indføre en ny agromonetær ordning, der er baseret på andre principper.

6 Med henblik herpå bestemmer artikel 2, stk. 1 og 2, i Rådets forordning (EF) nr. 2799/98 af 15. december 1998 om den agromonetære ordning for euroen (EFT L 349, s. 1):

»1. De priser og beløb, der fastsættes i retsakterne vedrørende den fælles landbrugspolitik, udtrykkes i euro.

2. De betales og opkræves i euro i de deltagende medlemsstater. I de ikke-deltagende medlemsstater omregnes de til disses nationale valuta ved hjælp af vekselkursen, og de betales eller opkræves i national valuta, jf. dog artikel 8.«

7 Samme forordnings artikel 5 bestemmer for så vidt angår direkte støtte:

»1. Hvis den vekselkurs, der på dagen for den udløsende begivenhed gælder for

— en bestemt fast støtte pr. hektar eller pr. storkreaturenhed

eller

— en udligningspræmie pr. moderfår eller ged

eller

— et beløb af strukturel eller miljømæssig art,

er lavere end den, der gjaldt forinden, kan den pågældende medlemsstat yde en udligningsstøtte til landbrugerne i tre på hinanden følgende tolvmånedersrater, der begynder på dagen for den udløsende begivenhed.

Udligningsstøtten skal ydes i form af et tillæg til den støtte, de præmier og de beløb, der er omhandlet i første afsnit.

2. Maksimumsbeløbet for første rate af udligningsstøtten fastlægges efter proceduren i artikel 9 for den berørte medlemsstat som helhed i overensstemmelse med punkt 4 i bilaget. Medlemsstaten kan dog beslutte ikke at yde støtte, hvis dette beløb svarer til en nedsættelse på under 0,5 %.

3. Beløbet for anden og tredje støtterate nedsættes i forhold til den foregående rate med mindst en tredjedel af det beløb, der blev ydet for den første rate.

4. De i stk. 3 omhandlede beløb nedsættes eller annulleres efter omstændighederne i forhold til den indvirkning, som udviklingen i de vekselkurser, der er konstateret den første dag af anden og tredje rate, har haft på indkomsterne.

5. Denne artikel finder ikke anvendelse på beløb, for hvilke en lavere kurs end den nye kurs har været gældende inden for de seneste fireogtyve måneder forud for det tidspunkt, hvor den nye kurs har fået virkning.«

8 Artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2800/98 af 15. december 1998 om overgangsforanstaltninger for euroens indførelse i den fælles landbrugspolitik (EFT L 349, s. 8) har følgende ordlyd:

»1. Hvis kursen for euroens omregning til nationale valutaenheder eller kursen for euroens omveksling til national valuta, der på dagen for den udløsende begivenhed i 1999 gælder for

— fast støtte pr. hektar eller pr. storkreaturenhed, eller

— udligningspræmier pr. moderfår eller ged, eller

— beløb af strukturel eller miljømæssig art,

er lavere end den, der gjaldt forinden, ydes der en udligningsstøtte.

Støttebeløbet beregnes i henhold til artikel 5 i forordning (EF) nr. 2799/98.

Uanset artikel 6, stk. 1, andet led, i nævnte forordning er Fællesskabets bidrag for det første år på 100% af støtten.«

9 Forordning nr. 2799/98 og nr. 2800/98 er blevet gennemført ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2808/98 af 22. december 1998 om gennemførelsesbestemmelser for den agromonetære ordning for euroen i landbrugssektoren (EFT L 349, s. 36) og Kommissionens forordning (EF) nr. 2813/98 af 22. december 1998 om gennemførelsesbestemmelser for overgangsforanstaltningerne for euroens indførelse i den fælles landbrugspolitik (EFT L 349, s. 48).

10 I artikel 4-7 i forordning nr. 2813/98 fastsættes der gennemførelsesbestemmelser for ydelse af udligningsstøtte i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2800/98.

11 I henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2813/98 fastsættes lofterne over disse udligningsstøttebeløb efter artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 2799/98.

12 Artikel 5 i forordning nr. 2813/98 bestemmer:

»Loftet over støtten omregnes for de deltagende medlemsstater til nationale valutaenheder ved anvendelse af de uigenkaldeligt fastlåste omregningskurser, som Rådet har vedtaget i overensstemmelse med traktatens artikel 109 L, stk. 4, første punktum, og for de ikke deltagende medlemsstater til national valuta ved anvendelse af vekselkursen på datoen for den udløsende begivenhed.«

13 Samme forordnings artikel 6 er affattet som følger:

»Loftet over den udligningsstøtte, jf. artikel 4, stk. 2, der er en følge af en nedsættelse af den landbrugsomregningskurs, der er fastfrosset indtil den 1. januar 1999, forhøjes med det omvendte forhold mellem den kurs, der omhandles i artikel 5, og ovennævnte landbrugsomregningskurs.«

14 Ved den anfægtede forordning har Kommissionen fastsat maksimumsbeløb for udligningsstøtten vedrørende direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted den 1. juli 1999. Kommissionen har ikke i den forbindelse gennemført en forhøjelse som omhandlet i artikel 6 i forordning nr. 2813/98.

Realiteten

Det første anbringende

Parternes argumenter

15 Den italienske regering har gjort gældende, at den anfægtede forordning er i strid med artikel 6 i forordning nr. 2813/98, hvorved der er indført en almindelig regel, som finder anvendelse på al direkte støtte, der er berørt af fastfrysningen af landbrugsomregningskurserne, uafhængigt af tidspunktet for den udløsende begivenhed, der giver ret til at oppebære støtten. Eftersom denne regel er klar og utvetydig, kan det ikke ud over de anvendte udtryks egentlige betydning gøres gældende, at de skal fortolkes på en måde, der støttes på en hensigt fra fællesskabslovgivers side, der hævdes at være forskellig herfra.

16 Den anfægtede forordning er ligeledes i strid med bestemmelserne i artikel 5 i forordning nr. 2799/98, sammenholdt med artikel 3 i forordning nr. 2800/98, eftersom den er til hinder for en fuldstændig udligning af tab, som er lidt i forbindelse med en væsentlig revaluering af den nationale valutaenhed eller den nationale valuta, i hvilken støtten udbetales.

17 Den anfægtede forordning er endvidere behæftet med begrundelsesmangler og magtfordrejning, der ligeledes bør føre til, at den annulleres.

18 Kommissionen har med hensyn til det første anbringende gjort gældende, at artikel 6 i forordning nr. 2813/98 fastsætter en undtagelsesregel, der kun finder anvendelse på direkte støtte, for hvilken landbrugsomregningkursen var fastfrosset, og for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted den 1. januar 1999.

19 For at skabe sikkerhed for støttebeløbet vedrørende direkte støtte i den nationale valuta er det således i artikel 3 i forordning nr. 1527/95 og de hertil svarende bestemmelser i de senere forordninger fastsat, at landbrugsomregningskurserne skulle forblive uændrede til og med den 1. januar 1999.

20 I medfør af EF-traktatens artikel 109 L, stk. 4 (nu artikel 123, stk. 4, EF), der bestemmer, at den fælles valuta på datoen for indledning af tredje fase af den monetære union træder i stedet for de deltagende medlemsstaters valutaer til de omregningskurser, som Rådet uigenkaldeligt har fastlåst, har Kommissionen været forpligtet til at anvende denne kurs, som den har gjort det i artikel 5 i forordning nr. 2813/98. Herefter ville det — selv om det var hensigten at yde en udligningsstøtte svarende til forskellen mellem den fastfrosne landbrugsomregningskurs og den nye kurs — være nødvendigt at omregne udligningsstøttebeløbet, beregnet i euro, ved anvendelse af den nye kurs. En sådan omregning ved anvendelse af den nye kurs ville medføre ydelse af et støttebeløb, udtrykt i en national valutaenhed eller national valuta, som var lavere end det, der ville være opnået ved anvendelse af den fastfrosne landbrugsomregningskurs.

21 Denne situation indebar ifølge Kommissionen et problem i forhold til den berettigede forventning, idet Rådet tidligere havde garanteret en fastfrysning af omregningskurserne til og med den 1. januar 1999. Medregningen af denne dato var af særlig betydning, idet den 1. januar er datoen for den udløsende begivenhed for så vidt angår mange ordninger for direkte støtte. Artikel 6 i forordning nr. 2813/98 blev vedtaget for at afhjælpe dette problem. I modsætning til, hvad der er gjort gældende af den italienske regering, har de erhvervsdrivende derimod ikke kunnet have nogen berettiget forventning for så vidt angår de kurser, der skulle anvendes for direkte støtte, for hvilken datoen for den udløsende begivenhed lå efter den 1. januar 1999. Kurserne var nemlig ikke fastfrosset ud over denne dato og ingen kunne forudse, hvilke kurser, der ville finde anvendelse på en sådan støtte.

22 Denne systematiske fortolkning støttes af en ordlydsfortolkning af artikel 6 i forordning nr. 2813/98. For så vidt angår direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed har fundet sted efter den 1. januar 1999, kan det ikke hævdes, at udligningsstøtten er en følge af en nedsættelse af den landbrugs-

omregningskurs, der var fastfrosset indtil den 1. januar 1999. I så fald ville udligningsstøtten være en følge af den kurs, der fandt anvendelse på datoen for den udløsende begivenhed, dvs. af udviklingen i en kurs, der ikke længere var fastfrosset.

23 Kommissionen har endvidere anført, at det er åbenbart, at forordning nr. 2813/98 kun finder anvendelse på direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed har fundet sted i 1999. Hvis forordningens artikel 6, som hævdet af den italienske regering, skulle finde anvendelse på al direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed ville finde sted i løbet af dette år, ville det have været overflødigt udtrykkeligt at angive, at bestemmelsen vedrørte støtte, »der er en følge af en nedsættelse af den landbrugsomregningskurs, der er fastfrosset indtil den 1. januar 1999«.

24 Det følger efter Kommissionens opfattelse heraf, at artikel 6 i forordning nr. 2813/98 ikke skulle anvendes, da forordning nr. 2813/98 blev udstedt. Kommissionen har således ikke overtrådt denne bestemmelse.

Domstolens bemærkninger

25 Det bemærkes, at ordlyden af artikel 6 i forordning nr. 2813/98 giver anledning til fortolkningsvanskeligheder.

26 Det er således på den ene side korrekt, som fremhævet af den italienske regering, at der ikke i bestemmelsen er foretaget en afgrænsning af dens rækkevidde gennem en henvisning til datoen for den udløsende begivenhed, hvilket taler for, at den finder anvendelse på al direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed har fundet sted i 1999.

27 Det er på den anden side også rigtigt, som Kommissionen har gjort gældende, at en sådan almindelig anvendelse ville overflødiggøre den udtrykkelige angivelse af, at udligningsstøtten skal være en følge af en nedsættelse af den landbrugsomregningskurs, der var fastfrosset indtil den 1. januar 1999.

28 I denne forbindelse bemærkes, at såfremt en fællesskabsbestemmelse kan fortolkes på flere måder, hvoraf kun den ene kan sikre bestemmelsens effektive virkning, skal der efter Domstolens faste praksis gives denne fortolkning prioritet (jf. bl.a. dom af 24.2.2000, sag C-434/97, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 1129, præmis 21).

29 Kommissionen har i den henseende på overbevisende måde redegjort for, at artikel 6 i forordning nr. 2813/98 har til formål at beskytte de erhvevsdrivendes berettigede forventning i forbindelse med den fastfrysning af de landbrugsomregningskurser, der var gældende indtil den 1. januar 1999. Den italienske regering har ikke draget dette formål i tvivl, men har gjort gældende, at en sådan berettiget forventning ligeledes består for så vidt angår direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted på en senere dato.

30 Det sidstnævnte argument kan imidlertid ikke tiltrædes. Det regelsæt, der fastsatte fastfrysningen af landbrugsomregningskurserne indtil den 1. januar 1999, indeholdt nemlig ikke en tilsikring over for de erhvervsdrivende, der kunne danne grundlag for en berettiget forventning hvad angår den senere udvikling i støttebeløbene for direkte støtte.

31 Det følger heraf, at den af Kommissionen foreslåede fortolkning, hvorefter artikel 6 i forordning nr. 2813/98 udgør en undtagelsesbestemmelse, der alene finder anvendelse på direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted den 1. januar 1999, er den, der stemmer bedst overens med bestemmelsens formål.

32 Da denne fortolkning af artikel 6 i forordning nr. 2813/98 ikke er i modstrid med bestemmelsens ordlyd, må den tiltrædes, for så vidt som den er forenelig med det regelsæt, som bestemmelsen indgår i.

33 I den henseende bemærkes, at artikel 6 i forordning nr. 2813/98 i henhold til samme forordnings artikel 4 udgør en del af gennemførelsesbestemmelserne for ydelse af udligningsstøtte, jf. artikel 3 i forordning nr. 2800/98. I den sidstnævnte bestemmelse henvises der for så vidt angår beregningen af støttebeløbet til artikel 5 i forordning nr. 2799/98.

34 De nævnte artikler i forordning nr. 2799/98 og nr. 2800/98, der er udstedt af Rådet, giver imidlertid i princippet ikke Kommissionen beføjelse til at fravige de metoder, der finder anvendelse på beregningen af støttebeløb.

35 Ikke desto mindre har såvel Rådet, ved udstedelsen af forordning nr. 2799/98 og nr. 2800/98, som Kommissionen, ved gennemførelsen af disse forordninger, været forpligtet til at overholde det almindelige princip om beskyttelse af den berettigede forventning.

36 På den ene side har Kommissionen således i medfør af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning været forpligtet til at gennemføre den ved artikel 6 i forordning nr. 2813/98 fastsatte forhøjelse for så vidt angår direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted den 1. januar 1999. På den anden side kunne Kommissionen ikke uden at overtræde bestemmelserne i forordning nr. 2799/98 og nr. 2800/98 foretage denne forhøjelse for så vidt angår direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted på en senere dato.

37 Ifølge et almindeligt fortolkningsprincip skal en bestemmelse imidlertid i videst muligt omfang fortolkes således, at dens gyldighed ikke drages i tvivl.

38 Det følger af det anførte, at artikel 6 i forordning nr. 2813/98, i modsætning til, hvad der er gjort gældende af den italienske regering, ikke kan fortolkes således, at den udgør en almindelig regel, der finder anvendelse for al direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed har fundet sted i 1999, og som derfor ligeledes finder anvendelse i de tilfælde, der er omfattet af den anfægtede forordning.

39 Den italienske regering har i øvrigt ikke fremført nogen omstændighed til godtgørelse af, at den anfægtede forordning er i strid med artikel 5 i forordning nr. 2799/98 og artikel 3 i forordning nr. 2800/98.

40 Da der endvidere ikke har kunnet påvises fejl ved den beregning af maksimumsbeløbet for udligningsstøtte, som er fastsat ved den anfægtede forordning, kan det så meget desto mere ikke antages, at den er behæftet med magtfordrejning.

41 Den anfægtede forordning er heller ikke behæftet med begrundelsesmangler. Spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsespligten er opfyldt, skal nemlig ikke blot vurderes i forhold til den anfægtede retsakts ordlyd, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 29.2.1996, sag C-122/94, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 881, præmis 29).

42 Som en ren gennemførelsesforanstaltning til forordning nr. 2799/98, nr. 2800/98 og nr. 2813/98, samt til forordning nr. 2808/98, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1410/1999 af 29. juni 1999 (EFT L 164, s. 53), er den anfægtede forordning, i det foreliggende tilfælde, tilstrækkeligt begrundet for så vidt angår beregningen af maksimumsbeløbet for udligningsstøtten ved hjælp af henvisningen til de forskellige bestemmelser i disse forordninger, der fastsætter betingelserne for denne beregning.

43 Det følger heraf, at det første anbringende må forkastes.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

44 Med det andet anbringende har den italienske regering gjort gældende, at Kommissionen har overtrådt princippet om forbud mod forskelsbehandling i artikel 34 EF. Kommissionen valgte således — i modsætning til hvad der skete ved udstedelsen af den anfægtede forordning — at anvende artikel 6 i forordning nr. 2813/98 i forbindelse med udstedelsen af forordning (EF) nr. 755/1999 af 12. april 1999 om fastsættelse af maksimumsbeløbet for den udligningsstøtte, der ydes som følge af kurserne for euroens omregning til nationale valutaenheder og de vekselkurser, der var gældende pr. 1. og 3. januar 1999 (EFT L 98, s. 8). Denne forskellige behandling, som alene gælder for direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted den 1. januar 1999, er ubegrundet.

45 Det forhold, at artikel 6 i forordning nr. 2813/98 heller ikke er blevet anvendt med hensyn til direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted den 3. januar 1999, er uden betydning. Den Italienske Republik har således ikke anfægtet forordning nr. 755/1999, idet der ikke til italienske erhvervsdrivende er ydet støtte, for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted den 3. januar 1999.

46 Kommissionen har gjort gældende, at dens fremgangsmåde i forbindelse med udstedelsen af forordning nr. 755/1999 er i fuld overensstemmelse med den systematiske fortolkning, som den har gjort sig til talsmand for. Kommissionen har således alene gennemført en forhøjelse efter artikel 6 i forordning nr. 2813/98 for så vidt angår direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted den 1. januar 1999, men ikke for støtte, for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted den 3. januar 1999. Da de tilfælde af støtte, for hvilke den udløsende begivenhed fandt sted den 1. januar 1999, udgjorde særlige tilfælde, var det ikke i

strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling at behandle disse forskelligt. I øvrigt svarer det andet anbringende helt til det første og bør derfor ikke behandles særskilt.

Domstolens bemærkninger

47 Med det andet anbringende har den italienske regering i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen i forordning nr. 755/1999 har behandlet direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted den 1. januar 1999, anderledes end direkte støtte, for hvilken den udløsende begivenhed fandt sted den 1. juli 1999, i henhold til den anfægtede forordning.

48 Imidlertid er det under behandlingen af det første anbringende fastslået, at denne forskellige behandling var nødvendig af hensyn til beskyttelsen af de erhvervsdrivendes berettigede forventning.

49 Det følger heraf, at den anfægtede forordning ikke er i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling i artikel 34 EF.

50 Det andet anbringende må derfor ligeledes forkastes.

51 Herefter bør sagsøgte frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

52 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

2) **Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.**

La Pergola Edward Jann

von Bahr Timmermans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. oktober 2001.

R. Grass

Justitssekretær

A. La Pergola

Formand for Femte Afdeling